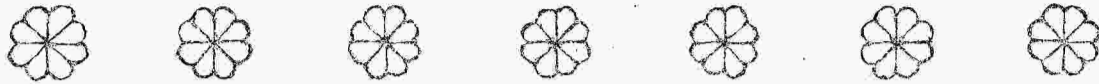

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας λαός εφώνεται άμα
δειξη πώς δε φοβάται την
αλήθεια. — ΨΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα έχει τους φν
οικούς της κανόνες.
ΒΗΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΣΤ'.

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ 13 ΤΟΥ ΑΛΩΝΗΡΗ 1908

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΗ ΑΡΙΘΜ. 2

ΑΡΙΘΜΟΣ 304

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ΑΡΙΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ. Ιστορικά γεγονόματα (τέλος).
- ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Οί Πετρογράφηδες.
- Γ.ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΖΙΟ. Η «Τζοκόντα» μετάφραση Ν. Ποριώτη.
- ΦΩΤΕΙΝΗ ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΙΣΣΑ. Τό Ρωμιόπουλα (Β' άρθρο).
- Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ. Θεατρικά. (Τό Χελιδό- νι—Οί Πετρογράφηδες).
- Ρ. CHR. ASBJOERNSEN. Ό σύντροφος (Νορβηγικό παραμύθι) (τέλος).
- ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Γιάννης Περγαλιτής, Βιση—Λάκης.
- ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΤΑ ΡΩΜΙΟΠΟΥΛΑ

Β.

Μεγάλη είναι ή λαχτάρα μας, μεγάλη εί- ναι και ή δουλειά πού πρέπει να καταπιαστού- με για να μεγαλώσουμε τὰ λαχταριστά ρωμιό- πουλα.

Έμεις πού θέμε τιμημένα παιδιά, να ξέ- ρουμε κιόλας πώς θά τὰ χαρίσουμε τής Ρω- μιοσύνης γερόκορμα και μυαλωμένα. με νέβρα άτσαλένια και με χαρακτήρα μονοκόμματο, με όλα τ' αληθινά ρωμαίικα φυσικά.

Άς μη νομίζουμε πώς και τὰ πολλά παι- διά δεν είναι πολὺν χρειζόμενα. Πολλά θέ- λει τὸ Γένος μας για να δυναμώση και ν' ά βγατίση. Θέλει πολλά και καλά.

Όταν τύχη νάμαστε λίγοι και αδύνατοι, μπορούμε γλήγορα κ' εφκολα να μᾶς ρίξουνε κάτω και να μᾶς κυριέφουνε οί άλλοι. Δέ θά εἴμαστε πιά τότες για συμπάδηση. Θά εἴ- μαστε για πρόστυχη λήπηση, άφοῦ τόσο τυπο- τένια θά πιασδρομήσουμε μπρὸς σέ άλλους, πολλούς και δυναμωμένους, άφοῦ θά μοιάζου- με δλότελα μ' εκείνους πού σκοτώνονται μό- νοι τους.

Τὰ παιδιά μας να μην τ' άφίσουμε να βγούνε άπό τὸ σπίτι αδύνατα, φοβισμένα και άτολμα. Άμα τὰ βγάλουμε στη ζήση άρματω- μένα με δύναμη και θάρρος, στολισμένα μ' ό- λες τις χάρες τής Φύτρας, τότες θά φανή πὸς στὰ σπικτικά μας δεν έσβυσε ή Έθνική Πα- ράδοση και δε σταμάτησε τὸ φούντωμα τῶν Έθνικῶν Πόθων.

Θά μάθουνε τὰ Ρωμιόπουλα να μην προ- τιμούνε την καλοπέραση την εφκολη άπό τή γλύκα πού νοιώθει εκείνος πού κόπιασε και έ- θρωσε για να πιτύχη. Παστρικά και ξάστερα

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

θά πούμε στα παιδιά μας πὸς οί τυποτένοι κ' οί συχαμένοι αγαπούνε τή ζήση την άρρωστη, πού δεν έχει δουλειά, κόπο, πάλεμα, σιὸ τέλος νίκη. Τὰ Ρωμιόπουλα να λαχταροῦνε τή χαρά εκείνου πού καταφέρνει τὸ δύσκολο χρέος του, και να θένε την άκριβοπλερωμένη ύπόληψη. Άλλιῶς, και τὸν κεφαλιῶ τους κακὸ θά κά- μουμε και τή γενιά τους θά προσβάλουμε και Ρωμιοί πιά δε θά ναι.

Άπό τὰ μικράτα τους θ' άποκτήσουνε μέ- σα σιὸ σπίτι όλες τις χάρες τις ξεχωριστές πού θά τὰ κάμουνε ικανά να φτερώσουνε ται- ριαχτά μ' όλα τους τ' αδέρφια, την προκοπή τής Φαμελιάς και τής Πατρίδας.

Για τούτο, πρώτα και αρχή, τὸ σπίτι να είναι άνοιχτὸ και άπλόχωρο για τὰ παιδιά μας. Να τὸ χαίρουνται, και να τὰ χαίρεται. Δέφτε- ρα να μεγαλώνουνε τὰ Ρωμιόπουλα, πού να την αγαπούνε τή Δεφτεριά και να θένε πάντα να τή διαφεντέφουνε και να τή χαρίζουνε.

Έτσι να λείψη άπό πάνω μας ὁ κακὸς έ- γωϊσμός και ή τεμπελιά. Έτσι θά χαίρουνται τὰ παιδιά μας εφτυχισμένα τή Ζωή, γιατί μα- θημένα θά ναι να μην ονειρέφονται μιὰ ζήση

εφκολη, δίχως άγώνα, μιὰ μιὰ ζήση μ' εμπό- δια για νίκη και με ψεφτιές για τσαλαπά- τημα. Τὸ να μάχονται αληθινά για τὸν εαφτό τους και για τ' αδέρφια τους θά ναι στήν ψυ- χή τους ριζωμένο ρωμαίικο φυσικό. Με λε- βεντιά θά κοιτοῦνε κατάματα τή ζήση, με ά- πόφραση θά θέλουνε να πιτύχουνε. Θά δουλέ- βουνε για να νικήσουνε, και νικώντας σιὸ τέ- λος, άπό τή νίκη θά παίρουνε δύναμη για μεγαλήτερη δουλειά.

Έβλογημένες οί ρωμιές πού βγάζουνε ά- φτά τὰ ρωμιόπουλα.

Τὸ ριζικὸ τής Ρωμιοσύνης άποζητάει πάν- τα τὰ λέφτερα παιδιά, τὰ παλληκαρία και στοχαστικά, πού θά τή διαφεντέφουνε και θά γίνουνε τὸ καμάρι της. Πάντα τὰ σφιχταγκα- λιάζει ή αλάδερφή της γλώσσα σιὸ παραμύθι και σιὸ τραγούδι.

Τής Ρωμιοσύνης παιδιά είναι όσα, με γε- ρὸ κορμί και με γερή καρδιά, με νοῦ και κρί- ση, είναι πάντα έτοιμασμένα για κάθε μεγά- λη άπόφραση. Έμεις, οί μάννες τους, δε φελά να τ' ανατρέφουμε μονάχα με την άγάπη μας και με τή λαχτάρα την ιερή, μιὰ να πασκίζου- με κιόλας να εἴμαστε τέτοιες ρωμιές μάννες, πού άπό μᾶς να κρατοῦνε τὸ γερό τους ρω- μαίικο χαρακτήρα. Και άκόμη, με λίγα λόγια: "Όσοι μεγαλώνουμε παιδιά ποτές να μην ξε- χνούμε πὸς παραστρατίζει δάκκαιρο τὸ Γένος άμα δεν ξέρουμε ή δεν τὸ κάνουμε τὸ χρέος μας, άμα ζητοῦμε την καλοπέραση μονάχα, άμα, ξεφεβγοντας άπό τὰ εδιήματά μας, χαλ- νοῦμε τὸ δικὸ μας τὸ φυσικό. Καταφρόνιο και παιδεμα μᾶς ταιριάζει όταν καταγινούμαστε με μικρολογιές. Δέ μᾶς πρέπει να λεγοῦμαστε Ρωμιές σά δε φροντίζουμε να δυναμώνουνε τὸ χαρακτήρα και την ψυχή μας, κάνοντας τὸ χρέος μας, πιτυχαινοντας και με άγῶνες δι- λαχταροῦμε, άκόμα και θεληματικά θυσιάζον- τας τὸν εαφτό μας.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΙΣΣΑ

ΡΩΜΑΪΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

MANNA MOY!

Άσε να λήη ὁ κόσμος, τή δουλειά σου
Κοίτα να μεγαλώσης τὰ παιδιά σου,
Νά ναι καλοντυμένα, καθαρά.
Βάνε τὰ χέρια στη δουλειά για μένα,
Τὰ μαῦρα χέρια, τὰ ξεροψημένα,
Τὰ σιβαρά.

Πλύνε, σαπούνισε, βγάλε μπουγάδα
Μὲ γληγοράδα,
Πετάξον μὴ σιγμὴ σὸ μαγεριό,
Φέρε καὶ καμμιὰ βόλτα μὲ τὴ σκοῦπα,
Πρόφτασε πὸν ξεχείλισεν ἢ σοῦπα
Καὶ ξαναγύρισε σὸ πλουταριό.

Στὴ μοναξιά, μὲς τὰ νερά, μὲς τὸν καπνὸ,
Μὲς τὸ μονότονο τῆς σκάφης σου ρυθμὸ,
(Ρυθμὸ κάνει πὸν στάζει κ' ἢ ἀλυσίδα,
Καὶ πὸν χορεύει στὴν ἀλλή ἢ βροχή....)
Δουλεύει τ' ὄνειρο κ' ἢ προσευχή
Κι ἀνοιχθὰ τῶ σκοπιῶν σάντεται ἢ σίβα...

Νά μεσημέρι! Μαζετήκομε ὄλοι
Μὲ γουρλωμένα μάτια σὰ διαβόλοι,
Κ' ἔχεις κενώσει, κόψει τὸ ψωμί.
Αρωμένη, λούτσα κι ἀνασκουμπωμένη
Χάφτεις, κ' ἢ γλώσσα σου ἢ τσουρουφλισμένη
Δούζεται μ' ἄσπρο τσουχτερὸ κρασί.

Καὶ γύρω σου ἐμεῖς ἄντρες, ἕνας, ἕνας,
Τῆς γλώσσας παλλημάρια καὶ τῆς πέννας
Τρώμε σκυφτοὶ μὲ σκέρες χίλιες δυό....
Χαμογελῶντας σὸ μᾶς καμαρώνεις,
ἢ γυναικοῦλα! Ξαναδυναμώνεις
Καὶ πᾶς νὰ δνειρευτῆς σὸ πλουταριό!...

ΒΑΣΗ-ΔΑΚΗΣ

Γ. ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

Η ΤΖΟΚΟΝΤΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Ν. ΠΟΡΙΩΤΗ

ΜΕΡΟΣ Δ'.

(Δωμάτιο ἰσόγειο, κάτοικο, ἀπλό, μὲ δυὸ τοίχους — πὸν σχηματίζουν ἀγκωνή — σχεδὸν ὀλόνοιχτους πρὸς τὸ φῶς μὲ μιὰ σερὰ τζαμιῶτά, σὰν τεπιδάριο ἀρχαίου λουτροῦ. Τὰ στόρια εἶναι σηκωμένα· μὲσ' ἀπὸ τὰ γυαλιὰ φαίνονται οἱ ροδοδάφνες, οἱ μυρμιέες, τὰ σκοῖνα, τὰ πεῦκα, οἱ χρυσὲς ἀμμουδιές, ὅπου εἶναι σκορπισμένα ξερὰ φύκια, — φαίνεται ἢ θάλασσα ἀκίματη μὲ λατίνια παννὰ σκορπισμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, τὸ εἰρηρικὸ στόμα τοῦ Ἄργου, πέρ' ἀπὸ τὸν ποταμὸ τᾶγρια χαμόδεντρα τοῦ Γόμπου, οἱ στάνες τοῦ Σάν-Ροσσόρε, τὰ μακρυνὰ βουνὰ τῆς μαροφορίας Καρράρας.

Μιὰ θύρα πὸν πηγαίνει σὰ μέσα τοῦ σπιτοῦ εἶναι στὸν τρίτο τοῖχο. Ἀπὸ τὸ ἕνα πλάι τῆς θύρας, ἐπάνω σὲ μιὰ κονσόλα, εἶναι ἢ Γυναικία μὲ τὸ μπουκετάκι τὸ γνωστὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀντρέα Βερόνικου, — νέα φιλενάδα, πὸν ἤλθε ἀπὸ τὸ ἄλλο σπιτί σὰν πιστὴ συντροφιά, καὶ εἶναι ὅμως τὰ ἑρῶτα τῆς χέρια ἀνέγγιχτα πάντα, μὲ χάρη ἐμψυχωμένα πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιάς. Ἀπὸ τὸ ἄλλο πλάι εἶναι μιὰ παλιὰ ὀπινέντα — τοῦ καιροῦ τῆς Ἑλλάδας Μπαταιόκη, δονκέσσας τῆς Δούκισσας — μὲ κάσσα ἀπὸ σκοτεινόχρωμο ξύλο ψηφοθετημένο μὲ ἀσπρονδερὰ κόφιδια, πὸν τὴν ἀναβαστάζουσε μικρὸς Καρνατίδης χρυσωμένες, τοῦ ρυθμοῦ τῆς Ἀδοκρατορίας, μὲ τις τέσσαρες τις πατήθρες τῆς ἐνωμένες σὲ σχῆμα λύρας.

Εἶναι ἀπομεινόμερο τοῦ Σεπτέβρη. Τὸ χαμόγελο τοῦ Θέρους πὸν φεύγει, λὲς καὶ μαγεῖται ὅλα τὰ πράγματα. Στὸ ἐρημικὸ δωμάτιο εἶναι αἰσθητὴ ἢ παρουσία τῆς μουσικῆς ψυχῆς πὸν κοιμᾶται σὸ βᾶθος τοῦ λησμονημένου ὄργανου, σὰν νᾶγγίζονται ὡς κ' οἱ κλειστὲς οἱ κόρδες ἀπὸ τὸ ρυθμὸ πὸν μετράει τὴ γαλήνη τοῦ γειτονικοῦ γυαλοῦ).

ΣΚΗΝΗ Α'.

(Ἡ ΣΥΛΒΙΑ ΣΕΤΤΑΛΑ προβαίνει σὸ κατώφλι, ἐρχόμενη ἀπὸ μέσα· στέκει· κάνει λίγα βήματα πρὸς τὰ τζαμιῶτά· κιντᾶζει ἀπ' ἀγνάντια μακρυνὰ, κιντᾶζει γύρω τῆς, μὲ μάτια ὅσο δὲ γίνεται θλιβερά. Εἶναι στὴ στάση τῆς κἄτι τὸ ἄπλερο, πὸν θυμίζει μὴν ἀόριστον ἰδέα φτερῶν ψαλιδισμένων, πὸν δίνει τὸ ἀόριστο συναίσθημα μιᾶς δυνάμεις ταπεινωμένης καὶ κολοβῆς, μιᾶς εὐγένειας ξετελισμένης, μιᾶς ἀρμονίας σπασμένης. Φορεῖ φόρεμα σταχτερό, ὅπου στοὺς γύρους τοῦ ἔχει ἕνα στενὸ μαῦρο σειρήτι, σὰ μιὰ γραμμὴ πένθους. Τὰ μακρυνὰ μανίκια κρύβουν τὰ κουλλά τῆς χέρια, πὸν τὰ κρατεῖ τετωμένα κάτω στὰ πλευρὰ καὶ κάποτε σφιγμένα ἐπάνω, λιγὰ πρὸς τὰ πίσω, ὡς γὰ νὰ τὰ κρύψη στὶς διπλές, μ' ἕνα θλιβερὸ κίνημα ντροπῆς.

Ἀπόξω, ἀνάμεσα ἀπὸ τις πυκνὲς ροδοδάφνες, παρουσιάζετ' ἕνα γυναικία μορφή. Ἡ ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ — πὸν ἔχει τὴν ὄψη νεράιδας καὶ ζητιάνας, μὲ τὴν στάση τοῦ ἀνθρώπου πὸν κατασκοπεύει. Ἐρχεται κλεφτᾶτα πρὸς τὰ τζαμιῶτά, μὲ βῆμα ἀλαφρό, ἀνασηκόνοντας μὲ τὸνα χέρι τὸ φύλλο τῆς ποδιάς τῆς γυμᾶτο μὲ φύκια, μὲ κοχύλια καὶ θαλασσινὸς σταυρούς).

ΣΥΛΒΙΑ, (ξανοίγοντάς τινε καὶ πηγαίνοντας νὰ τὴν ἀπαμώνη μ' ἕνα ἀνοπάντεχο ψυχόρμητο χαμόγελο). — ὦ, ἢ Σειρήνούλα! Ἐλα, ἔλα!

Ἡ ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ, (προχωρῶντας ὡς τὰ τζαμιῶτα). — Μὲ θυμάσαι;

(Μένει ἀπόξω, οὕτως ὥστε ἢ μορφή τῆς φαίνεται μὲσ' ἀπὸ τὴ γυαλάδα τῶν τζαμιῶν, ὅπου λὲς κ' ἐξακολουθοῦν δλόγυρά τῆς τὸ λαμπερὸ καὶ ἀκατάπαντο τρεμούλιασμα τῶν μεγάλων νερῶν. Εἶναι κοπελλούδα, λιγὴ καὶ λιγερή: ἔχει τὰ μαλλιά ξανθοκόκκινα καὶ ἐξέπλεχα, τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου σὰ χρυσὸ πρὸς τὸ λαδί, τὰ δόντια κάτασπρα σὰν τῆς σου πιᾶς τὸ κόκκαλο, τὰ μάτια ὄρα καὶ γλανκὰ, τὸ λαιμὸ λιγνὸ καὶ μακρὸ, στολισμένο μ' ἕνα γιορτάνι ἀπὸ κοχύλια, σ' ὅλο τῆς τὸ κορμὶ κἄτι τὸ ἀπερίγραπτα δροσάτο καὶ σπαρταριστὸ, πὸν σὲ κάνει καὶ φαντάζεσαι ἕνα πλάσμα μουσκεμένο ἀπὸ ἀρμύρα, ἀναδοσμένο ἀπὸ τὴν ἀστασία τῶν κυμάτων, πὸν βγήκε ἀπ' τοὺς κρημνῶνες κἄποιον βράχου τοῦ γυαλοῦ. Τὸ φουστάνι τῆς τὸ τσίτινο ἄσπρο κι ὀδρανί, κουρέλικο καὶ ξεθωριασμένο, κατεβραίνει λιγὸ πιὸ κάτω ἀπὸ τὰ γόνατα, ἀφήνοντάς ἀσκεπαστὲς τις γυμνὲς τῆς γάμπες· ἢ γαλαζοπὴ ποδιά τῆς σταλάζει καὶ μυρίζει ἄρμη σὰν ψαροκόφινο· τὰ ξυπόλυτα πόδια τῆς, ἀντίθετα πρὸς τὴ μελαχροινάδα πὸν τῆς ἔδωκεν ὁ ἥλιος, εἶναι ἀσπρόχλωμα μ' ἕναν ἀλλόκοτο τρόπο σὰν τις ρίζες τῶν φυτῶν τοῦ νεροῦ. Καὶ ἢ φωνὴ τῆς εἶναι γάργαρη καὶ παιδιάνικη· καὶ κἄποιον ἀπὸ τὰ λόγια πὸν ξεστομίζει θαρρετὸς καὶ φέγγει μὲ μιὰ μυστηριακὴ εὐτυχία τὸ ἄκακὸ τῆς πρόσωπο).

— Μὲ θυμάσαι, ὁμορφη κυρία;

ΣΥΛΒΙΑ. — Σὲ θυμάμαι, σὲ θυμάμαι.

Ἡ ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. — Μὲ θυμάσαι; Καὶ ποῖα εἶμαι;

ΣΥΛΒΙΑ. — Δὲν εἶσαι ἢ Σειρήνούλα;

Ἡ ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. — Ναι, μὲ θυμήθηκες. Πότε ξαναγύρισε;

ΣΥΛΒΙΑ. — Τώρα δά.

Ἡ ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. — Καὶ θὰ μείνεις;

ΣΥΛΒΙΑ. — Γιὰ πολὺν καιρὸν ἀκόμα.

Ἡ ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. — Ὡς τὸ χειμῶνα, ἴσως.

ΣΥΛΒΙΑ. — Ἴσως.

Ἡ ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. — Κ' ἢ κορούλα σου;

ΣΥΛΒΙΑ. — Σήμερα τὴν καρτερῶ. Θέρεθ.

Ἡ ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. — Μπεάτα! Δὲν τὴ λένε Μπεάτα;

ΣΥΛΒΙΑ. — Ναι, Μπεάτα.

ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. — Ἐσὺ τῆς ἔβγαλες αὐτὸ τὸ ὄνομα; Μπεάτα, ὄχι Μπεατρίττα. Ὅταν εἶταν ἐδῶ, ἤθελ' ἀπὸ μέσα κάθε μέρα κι ἄστρα: τᾶστρα τῆς θάλασσας. Σοῦ τῶχει πωμένο; ἢ ἤθελε νὰ μ' ἀκούη νὰ τραγουδῶ. Σοῦ τῶχει πωμένο;

ΣΥΛΒΙΑ. — Ναι, μοῦ τῶχει πωμένο. Σὲ θυμάται καλά. Σ' ἀγαπάει.

Ἡ ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. — Μ' ἀγαπάει; Τὸ ξέρω. Μοῦδινε κάθε μέρα τὸ ψωμί τῆς.

ΣΥΛΒΙΑ. — Θὰ τῶχης κάθε μέρα, ἀμα θέλης. Ψωμί καὶ προσφάγι, Σειρήνούλα, πρωτὶ καὶ βράδου, ὅποτε σ' ἀρέσει. Μὴν τὸ ξεχνᾶς.

Ἡ ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. — Πρωτὶ καὶ βράδου θὰ σοῦ φέρνω ἀπὸνα ἄστρα. Θέλεις ἕνα; ἕνα ὁμορφο; πιὸ μεγάλο ἀπὸνα χέρι;

(Ἡ Συλβία Σεττάλα, καταταραγμένη, μ' ἕνα ἄθελο κίνημα τραβᾷ πρὸς τὰ πίσω τὰ μπράτσα τῆς).

ΣΥΛΒΙΑ. — Ὅχι, ὄχι! Φύλαξέ το τῆς Μπεάτας.

Ἡ ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ, (μὲ μεγάλη ἀπορία). — Δὲν τὸ θέλεις;

ΣΥΛΒΙΑ. — Πές μου καλῆτερα πῶς ζῆς, πές μου πῶς περνᾶς τις μέρες σου. Εἶν' ἀλήθεια πῶς μιλάς μὲ τις Σειρήνες τοῦ γυαλοῦ; Πές μου, πές μου, Σειρήνούλα.

Ἡ ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. —

Εἶμασταν ἐφτὰ ἀδερφοῦλες
στὶς κρομμῆς καθρεφτισμένες,
κι ὅλες εἶμαστε ὁμορφοῦλες.

Ἀπὸ τὸν ἀνθὸ τοῦ σκοῖνου
δὲ ζυμώνεται ψωμί,
κι ἀπ' τῆς βασιτιάς τὰ μούρα
δὲ στραγγίζεται κρασί,
καὶ δὲ φαίνεται ἀπὸ γνέμα
χαρταριῶ λιγὸ παννί —

εἶπεν ἢ μάνα στὶς ἀδερφοῦλες,
στὶς κρομμῆς καθρεφτισμένες,
πὸν ὅλες εἶμαστε ὁμορφοῦλες.

Ἡ πρώτη γιὰ νὰ κλόθη
κ' ἤθελε τὰ χρυσὰ δράχτια
ἢ δεύτερη νὰ φαίη
κ' ἤθελε τις χρυσὲς σαίτιες
ἢ τρίτη γιὰ νὰ ὀβη
κ' ἤθελε τὰ χρυσὰ βελόνια
ἢ τέταρτη γιὰ νὰ κενώνη
κ' ἤθελε τὰ χρυσὰ ποτήρια
ἢ πέμπτη νὰ κοιμᾶται
κ' ἤθελε τὰ χρυσὰ στρωσίδια
ἢ ἕκτη νὰ δνειρευέται
κ' ἤθελεν ὄνειρα χρυσὰ
κ' ἢ στερογὴ νὰ τραγουδᾷ,
γιὰ νὰ τραγουδᾷ μονάχα,
κοὶ δὲν ἤθελε τίποτα.

(Γελᾷ μ' ἕνα μικρὸ γέλιο καυᾶριο, πὸν θαρρετὸς ντυνιτῆζει ἐπάνω στὰστραφτερὰ τῆς δόντια).

— Σ' ἀρέσει αὐτὴ ἢ ἱστορία;

ΣΥΛΒΙΑ, (σκληρωμένη ἀπὸ τὴ χάρη ἐκείνης τῆς ἀθώας). — Τέλειωσε κι ὅλα: Γιατί δὲ λὲς καὶ παρακάτω;

Ἡ ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. — Ἄν κάτσης ἐκεῖ, ἀγῶθὰ σὲ κοιμῶσ ὅπως τὴν κοιμῶσα τὴν κορούλα σου πᾶνου στὴν ἀμμουδιά. Δὲ νυστάζεις αὐτὴ τὴν ὥρα; Εἶναι καλὸς ὁ ὕπνος τὸ Σεπτέβρη.

Ὁ Σεπτέβρης ἀπ' τὴ ραχοῦλα
πᾶει στὸν κάμπο τὴ δροσοῦλα
καὶ τὴν Κάρα σὸ μνημούρι.
Ἀμήν.

ΣΥΛΒΙΑ. — Ὅχι, λέγε παρακάτω τὴν ἱστορία σου, Σειρήνούλα.

Ἡ ΣΕΙΡΗΝΟΥΛΑ. —

Ἡ ἐλιὰ μαυροφρονιτῶνει